

Senioren

Paul Birch Petersen

Inge Eidsvåg

Øyvind Kjerpeset

Per de Lange

Minner fra seniorstevnet på Lillehammer

Trygve Andersen:
Den adventistiske
verdensklokken.
Side 4

Lasse Stølen:
Kjemp som Jesus
for fred. Side 6

Lehnart Falk:
Gud, hvem er du?
Side 10

Thorvald Guleng:
Hvorfor mener jeg
det jeg mener?
Side 12

Erling Åserud

VI HAR ET HÅP

... om en annen tid

Jeg skulle ønske at du hadde vært der, ja, jeg skulle selv ønsket å være der. Hundrevis av adventister samlet seg på stasjonen og ventet på at undergrunnsbanen eller Metroen skulle frakte dem til den store hallen Georgia Dome, som rommer 74250 mennesker. Mens de ventet på Metroen, sang de: «Vi har et håp som setter oss i brann, håp om at Jesus kommer snart...»

Andre på stasjonen undret seg nok på hvorfor disse menneskene var så glade .

Denne episoden inntraff på den siste sabbaten under Generalkonferansen i Atlanta i juli 2010. Hvilken glede det fører med seg å være en del av Guds menighet på jorden, for vår del som syvendedags-adventister, sammen med alle de andre som i kraft av troen på Jesus og det han har gjort for oss mennesker, regner seg som medborgere av Guds rike og Guds menighet.

Det er med forventning og glede vi møter trossøsken hver sabbat og ellers i uken, men kanskje er det med ekstra store forventninger at vi hver sommer møtes til årsmøter, speiderstevner, ungdomsstevner og familiestevner, for ikke å nevne seniorstevner. Vi har et fellesskap som løfter oss ut av de dagligdagse oppgaver for å fokusere vi på frelsen i Jesus Kristus.

Og på dette området er vi alle like: Vi er frelst av nåde, ufortjent, og vi har allerede her og nå

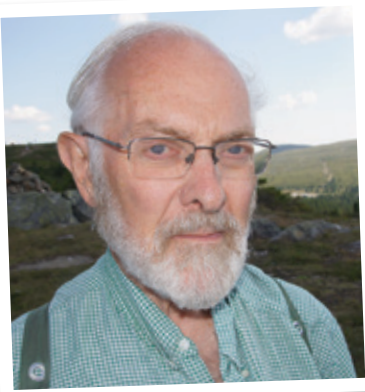

fått del i det evige liv. Hvis noen spør deg: Er du frelst, kan du svare med et uforbeholdent JA. Og vil du understreke det med et Pauli ord, kan du henvise til Romerbrevet kapittel 3 og versene 21-24: «Men nå er Guds rettferdighet som loven og profetene vitner om, blitt åpenbart uten loven, det er Guds rettferdighet ved tro på Jesus Kristus, til alle og over alle som tror. For det

er ingen forskjell, alle har syndet og står uten ære for Gud. Og de blir rettferdiggjort uforstyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus.»

Og skulle noen en gang i nær framtid spørre deg: Er du frelst, har du del i det evige liv? kan du svare med et rungende JA. Jesus sier dette klart og tydelig: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt meg, han har evig liv. Han kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet» (Joh 5,24).

Jeg ser fram til den dagen da vi skal møte med englene på den nye jord, ved livets elv, og fortelle om hvordan det er å være tilgitt og få del i det evige liv, en erfaring som selv englene ikke kjenner til, for de har aldri vært syndere som oss, med behov for nåde og tilgivelse ved det Jesus Kristus gjorde for hver og en av oss. Det er denne kjensgjerning som har holdt håpet levende for Guds folk til alle tider. ■

Troen er en kostelig gave fra Gud

Før jeg ble en kristen, var jeg ateist og hjernevasket av New Age, spiritisme, yogafilosofi og panteisme, sier Roald Mikkelsen.

Du er så ung som din tro, så gammel som din tvil, så ung som ditt håp og så gammel som din håpløshet, skriver en klok mann.

Det er en klokskap som Roald gir sin underskrift til.

– Jeg kan ikke se at jeg har mistet noe i livet. Kristus har bare vært en vinning for meg, til tross for at noen av mine barndomskamerater har tatt anstøt av min kurskorrektur, sier han.

– Fra min barndom og oppvekst sitter jeg igjen med minner om mye arbeid i fritiden, for å hjelpe til med en dårlig økonomi etter krigen. Men likevel var det en lykkelig tid, uten fritidsproblemer. Vårt hjem var et godt hjem. Mine foreldre var ikke personlig kristne, men det var jo ikke jeg heller. Det var en god tone mellom oss, aldri krangling. Jeg hadde en kjærlig og god mor og en kreativ og bestemt far.

Roald ble døpt i mars 1969, etter å ha vært adventist siden januar året før.

– Jeg leste *Den store strid* i løpet av to uker. Da var jeg ateist og fullstendig hjernevasket av New Age, spiritisme, yogafilosofi og panteisme. Alt dette forsvant på et blunk etter å ha lest fem minutter i kapitlet «Forførelser i ånde verdenen». Jeg forstod da at jeg hadde blitt ført fullstendig vill. Erkennelsen var som en ny fødsel. Jeg sluttet straks med alkohol og dans.

– **Hva betyr menigheten for deg i dag?**

– Menigheten er blitt mitt åndelige hjem.

Troen betyr alt, som en kostelig gave fra Gud. Det er drivkraften i mitt liv. Bibelstudiet og gudstjenesten er mitt faste tilholdssted på sabbaten. Jeg begynte ganske snart etter omvendelsen å være

sabbatsskolelærer, noe jeg fortsatt er, og hvor jeg lærer mest selv.

– **Hva gjør du helst i fritiden?**

– Jeg liker å gå tur, lese åndelig litteratur og gjøre misjonsarbeid. Jeg har for eksempel drevet med litt kolportasje.

Roald har medisinsk utdanning, og har spesialisert seg i allmennmedisin og fysisk medisin og rehabilitering. Han har arbeidet ved Hokksund kurbad en kort periode, men fra 1996 har han vært fastlege til han gikk av med pensjon i 2019.

– Det er viktig at vi står fast ved vår identitet, at vi står på apostlenes og profetenes grunnvoll, at vi holder den bibelske sabbat som hviledag, at vi lar oss døpe som voksten, når vi vet hva vi tror og har tatt et personlig standpunkt for vår tro, at hele Skriften er vår trosbekjennelse og at vi tror på de dodes oppstandelse når han kommer igjen på den ytterste dag, at de som lever, vil bli forvandlet og få et åndelig legeme, og at vi vil kjenne igjen dem som vi kjente her.

Livet har lært meg at vi ikke skal strebe etter de høye posisjoner, men holde oss til det lave, være fornøyd med vår plass, saktmodig og ydmyk.

– **Hvordan opplever du å være en pensjonist?**

Å bli eldre gir kanskje mer visdom, og tid til ettertanke. Man får tid til mosjon, noe som kunne være en mangelvare når man var fullt opptatt med jobb og familie. Ulempen er at man kan bli mer ensom, spesielt når ektefellen dør før en selv.

En viktig bibeltekst for meg er Fil 4,13: «Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk.» ■

Ove S. Berntsen

Trygve Andersen

Den adventistiske verdensklokken

Dersom disse Dage ikke bleve forkortede, ble intet Kjød frelst.

Tekst: Trygve Andersen

Jeg har en gammel «plakat» som heter «Verdensuhret». Den er utgitt av «Den Norske Bogmission», og trykket av «Den Private Opmaaling». Den Norske Bogmission var navnet på vårt forlag mellom år 1900 og 1911, så plakaten er utgitt i det tidsrommet. Det står at det er et Litografi, en spesiell trykkemetode som det daværende private oppmålingsvesenet var spesialister i, på grunn av deres trykking av kart.

Jeg tenker at denne plakaten har vært brukt i våre kirker, og ved pastorenes møteserier på den tiden, og at man derfor ville ha litt ekstra god kvalitet på dem. Ellers hadde vi jo trykkeri selv som kunne klare den jobben, men altså kanskje ikke i den kvaliteten, og i mange farger?

HVORDAN SER VERDENSURET UT?

Så er det jo interessant å se nærmere på hva denne plakaten viser. Hvordan ser den kristne verdenshistorien ut, og vår adventistiske oversikt over hva som har skjedd i lys av profetiene, og hva som er igjen. Klokken på plakaten viser mindre enn ett minutt på tolv, tegnet på at enden er meget nær. Og ellers får man jo et bilde av hvor kort verdenshistorien egentlig ser ut ellers også med dette bildet av «verdensuhret», de 6000 årene som har gått fra skapelsen.

Hver av timene på klokken vil utgjøre 500 år, en tolvtedel av 6000 år. Om vi deler klokken i bare fire, og ser nærmere på hvor vi er i historien klokken 3, klokken 6 og klokken 9, får vi et interessant tidsbilde.

Klokken 3 er det altså gått 1500 år fra skapelsen. Metusalah lever da fremdeles, og Noah. Vi er like før vannflommen.

ABRAHAM, ISAK, JAKOB, MOSES

Klokken 6 er det gått 3000 år. Da har vi vært gjennom perioden med Abraham, Isak, Jakob, Josef og Moses, det var 500 år fra klokken 4 til 5. Og så er vi da midt i perioden med alle profetene i Bibelen. Daniel levde akkurat da, midtveis i jordens historie. Og Jeremia. I plakaten er et ord fra Jeremia 2,31 satt inn der: «O, slekt, giv akt på Herrens ord!» Vi har da også begynt på Daniels profetiske riker: Babylon, Assyria, osv.

Så kommer vi opp til klokken 8. Da har det altså gått 4000 år fra skapelsen, og vi vært gjennom det medo-persiske riket og det greske, og er inne i det romerske riket i profetiens utlegning. Og vi er 70 uker inn i Daniels profeti om de 2300 «aftener og morgener». Ja, Jesus er på jorden, og jeg finner et megetsigende kors i klokken. Navnet Jesus står merkelig nok ikke der, men tre årstall er nevnt; 27, 31 og 34.

Klokken 9 er det altså gått 500 år etter korset, og vi har et kjent årstall for adventister: 538, som er begynnelsen på de 1260 år i Åpenbaringen 11 og 12. På Verdensuhret begynner en interessant setning; «Dersom disse Dage ikke bleve forkortede, ble intet Kjød frelst.»

Så går altså klokken mot 12, avslutningen nærmer seg. Vi ser årstall som 1798, 1833 og selv sagt 1844. Jeg ser noen helt uforståelige forkortelser, som våre pastorer den gang tidlig på 1900-tallet sikkert kunne forklare for sine tilhørere. Og jeg ser ordet «Besegling».

Nederst på plakaten er det trykket bilder av 8 «Fremragende Reformatorer», med Luther i spissen, og 8 «Fremragende martyrer». ■

Lasse Stølen

Kjemp som Jesus for fred

Har vi noe å lære av biskop Kirill, Corrie ten Boom og Frans av Assisi?

Tekst: Lasse Stølen

I det siste kapitlet i boka *Kjemp som Jesus* (Fight like Jesus) kommenterer forfatteren, Jason Porterfield, Jesu ord i Lukas 19,42: «Hadde du bare på denne dagen forstått, du også, hva som tjener til fred! Men nå er det skjult for øynene dine.» Jesus mener kanskje at da hadde de ikke drept ham, skriver Porterfield. Men så fortsetter han: «Jesus mente kanskje det på palmesøndag. Men hva om Jesus også så langt utover begivenhetene i det som skulle skje i den påskeuken han var inne i? Hva om Jesus, når han sa disse ordene, lengtet etter en fremtid

Jason Porterfield

der folk visste hva som skaper fred? Med andre ord, hva om Jesus sa: «Hvis du bare visste hva som skaper fred, da kunne de endeløse syklusene med vold som plager denne verden, endelig brytes.»

FRANS AV ASSISI OG SULTANEN

«Frans av Assisi lærte av Jesus hva som skaper fred. Slik kunnskap førte til at han i 1219 la ut på et farlig fredsskapende oppdrag til Egypt hvor

han tryglet de korsfarende kristne om å slutte å slakte muslimer.

Da de nektet, marsjerte Frans ubevæpnet over slagmarken og ba om å få snakke med sultanen i Egypt, al-Malik al-Kāmil. De to mennene

tilbrakte flere dager sammen for å

diskutere Jesu lære. Og etter å ha eskortert Frans trygt tilbake til korsfarerleiren, skal al-Kāmil ha sagt: Hvis alle kristne var som denne, ville det ikke vært krig mellom oss.»

«Corrie ten Boom lærte av Jesus hva som skaper fred. Da tyskerne i 1940 invaderte Nederland, ble hjemmet hennes et skjulested for jødiske flyktninger. Gjennom nettverket av trygge hus som familien hennes hadde tilsyn med, ble

Corrie ten Boom

anslagsvis åtte hundre jøder reddet. I 1944 raidet imidlertid nazistene ten Boom-familiens hjem og sendte Corrie og søsteren hennes, Betsie, til en konsentrasjonsleir. Betsie døde i leiren, men Corrie overlevde.

Etter krigen grunnla

Frans av Assisi

Corrie et rehabiliteringssenter for overlevende fra konsentrasjonsleirene. Og i en fantastisk barmhjertighetshandling åpnet hun også et kriesenter for arbeidsløse nederlandske menn som hadde samarbeidet med tyskerne under krigen.»

SIVIL ULYDIGHET SOM VÅPEN

Vi trenger gode rollemodeller når det er kritiske situasjoner i verden. Ikke minst slik det er nå. Det ligger kanskje intuitivt i vår reaksjon å bruke vold når vi blir utsatt for vold og våpen. Men vi havner fort i en vond spiral. Denne historien fra Bulgaria gir oss et bilde av en annen og bedre vei:

«Under den andre verdenskrigen gjorde nazistene alt de kunne for å hente inn jøder fra hele Europa for å sende dem til sine utryddingsleire i Polen og Tyskland. Bulgaria var intet unntak. Regjeringen allierte seg med nazistene og gikk med på å deportere alle bulgarske jøder. Men de hadde glemt kraften i den ortodokse kirken. Biskop Kirill hadde lest sin Bibel og visste hva Jesus ville gjort. Sammen med sine venner i kirken planla de å bruke sivil ulydighet som et våpen mot det regjeringen hadde bestemt seg for å gjøre.

Den 10. mars 1943, da de første femten hundre jødene ble lastet inn i jernbanevogner for å bli sendt til utryddelsesleiren Treblinka, marsjerte biskop Kirill og medlemmer fra hans menighet helt ubevæpnet til jernbanestasjonen. Vel fremme presset Kirill seg forbi soldatene, mens han siterte fra Ruts bok: «Dit du går, vil jeg gå, og hvor du bor, vil jeg bo. Ditt folk er mitt folk, og din Gud er min Gud» (Rut 1,16).

Deretter åpnet han døra til ei av jernbanevognene og forsøkte å bli med dem som skulle deporteres. Men soldatene trakk ham ut. Kirill og vennene lot seg imidlertid ikke skremme. Tvert imot. Hvis de ikke kunne reise sammen

Biskop Kirill

med jødene til Treblinka, ville de hindre toget i å bevege seg. De la seg derfor ned på jernbanskinne og nektet å flytte seg. Denne handlingen rørte en nasjons samvittighet, og delvis på grunn av deres heltemot, ble ikke en eneste jøde deportert fra Bulgaria under den andre verdenskrigen.»

Folket i Bulgaria nektet å sende jødene til de tyske utryddelsesleirene. Ingen andre land i Europa stod opp mot nazistene på denne måten. I begynnelsen av krigen var det 48 000 jøder i Bulgaria; da krigen tok slutt, var det 50 000. Bulgaria var det eneste landet under nazistisk styre som hadde flere jøder etter andre verdenskrig enn før.

Vi har så lett for å trekke oss tilbake og tåle så inderlig vel, den urett som ikke rammer oss selv. Men tenk om vi hadde byttet plass? At det var oss som satt i jernbanevogna. Biskop Kirill, Corrie ten Boom og Frans av Assisi modellerer på hver sin måte et medmenneske vi alle innerst inne har lyst til å være. ■

Kilde: Disse historiene er hentet fra Jason Porterfields bok, *Kjemp som Jesus*.

Minner fra Lillehammer

Er stevnet på Lillehammer det beste sommerstevnet av alle som har vært arrangert?

Det mener i alle fall Frøydis Liseth, og hun vet hva hun snakker om. Hun har vært fast deltager siden hun var 60 år. Det er kanskje 20 år siden.

Vi ble hilst velkommen med vennlighet og varme, av henholdsvis Erling Åserud og Alf Magne Foss, og av sommeren. Og det var bred konsensus om at Skogli er et trivelig sted for de mer enn hundre deltagerne. Maten var god, og i matkøen var det sjanser for å bli kjent med nye personer. Programmet var variert, og Edel og Frode Krøll gjorde en beundringsverdig innsats for å koordinere alt.

* Foredrag fra norsk side: Per de Lange gjorde helsebudskapet aktuelt for 2025. Trygve Andersen fortalte om historien bak kjente salmer og sanger.

Atle Haugen beskrev samspillet mellom mennesker og media. Lege og norsk mester i sprintløp Øyvind Kjerpeset orienterte entusiastisk om vidundermedisinen som blir for lite benyttet i befolkningen, nemlig kroppsøvelser. Det var nesten for godt til å være sant. Inge Eidsvåg bidro med to foredrag: «Øyeblikk som aldri tar slutt» og «Om aldringens forunderlighet, vemod og gleder». De var fylt med humor og visdom.

* Foredrag fra dansk side: Lehnart Falks store tema handlet om Guds karakter, hvordan han frelser oss: Er Jesus frelser eller eksempel? Det var den røde tråd i hans morgenandakter. Tittelen for hans møte fredagskvelden var: Kampen om hjertene.

Teolog og formann for seniorforeningen i Danmark

VED TRE AV DEM

Paul Birch Petersen, talte ved gudstjenesten på sabbaten: Jeg tror på kjærlighetens makt. Historien er på mange måter et sorgens kapittel, og Paul trakk fram flere eksempler. Men i Jesu liv og død seiret kjærlighetens makt over kjærligheten til makt.

* Musikken var et kapittel for seg selv. Den var nøye planlagt av Solveig Norheim Andersen og Hanne Berntsen, med allsang og solister og firhendig klassiske stykker. Det var piano, orgel, trompet, bass, fløyte... Repertoaret var stort.

* Siste kvelden gledet Edel og Frode Krøll oss med bilder og minner fra Grønland, hvor de var i tre år, lenge før vi ble seniorer. Det var en spennende avslutning...

Noen ganger kan alderdommen være en streng dom, men den er ikke ubetinget.

Inge Eidsvåg innvendte at seniorer kanskje ikke er den beste benevnelsen for tilhørerne, for ordet stammer fra det latinske *senescens*, som er en side ved aldringsprosessen. Men senior i vår språkbruk er en gruppe mennesker som for eksempel har fylt 60 eller 70 eller 80 år. Og eldre. Den eldste i år, Ida Buttedal, er 105 år.

Hvor stevnet blir neste sommer, er ikke endelig avgjort, men etter tradisjonen skal vi være sammen med våre søsken i Danmark. ■

Ove S. Berntsen

Anne Marie Stavdal

Det er første gang jeg er med på dette sommerstevnet, og jeg var usikker på om jeg skulle dra hit. Men det har vært en god opplevelse å bli kjent med så mange hyggelige og blide mennesker. Man kan kanskje si at det har vært en hjertevarmende atmosfære. Skogli er et enestående sted, i vakre omgivelser.

Grete Bøhmer

Uken har vært fylt med glitrende foredrag og gode andakter. Møtet med Inge Eidsvåg var spennende. Han var både alvorsfull og humoristisk, og ikke minst tankevekkende. Og det har vært minnerike turer til flere steder, som for eksempel Maihaugen og Pellestova.

Helge Melsæther

Også jeg var til stede for første gang. Jeg kan si at det er hyggelig og oppbyggelig å treffe trossøsken, både kjente og mindre kjente. Ja, vi er som en familie. Møtene har vært gode, sangen og musikken har vært stemningsfull og av høy kvalitet. Seniorene smiler og virker glade og takknemlige.

Lehnart Falk

Gud, hvem er du?

Vår selv-perspektivering hindrer oss alt for ofte til å løfte blikket så vi kan bli fascinert av Guds rolle.

Tekst: Lehnart Falk

I årenes løp er min måte å lese Bibelen på, gjennomgått en voldsom utvikling. Utviklingen åpner opp for nye og spennende opplevelser med den Gud, hvis vesen forvandler mennesker. La meg vise deg en tekst som peker på fire viktige prinsipper som har vært til hjelp for meg. Disse prinsipper bekreftes selvfølgelig mange andre steder i Bibelen.

«Mange ganger og på mange måter har Gud i fordums tid talt til fedrene gjennom profetene. Men nå, da de siste tider er kommet, har han talt til oss gjennom Sønnen. Ham har Gud innsatt som arving over alle ting, for ved ham skapte han verden. Han er en utstråling av Guds herlighet og bildet av hans vesen, og han bærer alt ved sitt mektige ord. Da han hadde fullført renselsen for våre synder, satte han seg ved Majestetens høyre hånd i det høye» (Hebr 1,1–3).

Det første prinsipp er at Gud tar initiativet i alle relasjoner til mennesker. Det er han som ønsker å avsløre seg selv, og det er han som skaffer renselse for våre synder.

Den annen oppdagelse er at Bibelen er Guds selvavsløring. Bibelen handler altså først og fremst om Gud og ikke om hvordan vi skal oppføre oss, og historiene er mer enn bare historier. Derfor, når du leser, så prøv å forstå Guds vesen som beskrevet i teksten.

Den tredje oppdagelse er den tiltagende avsløring av hvem Gud er, som kulminerer med korset. Derfor bør vi lese Bibelen i lys av senere beskrivelser av Guds vesen. Prinsippet om en gradvis og akkumulerende avsløring i det nedskrevne ord gjelder ikke kun for hvem Gud er, men for hvert eneste større tema i Bibelen. Ja, også for vår forståelse av hvem Satan er. La meg illustrere begge deler. Djevelen omtales første gang i evangeliene. Her oppdager vi at han er en bakvasker og løgner. Uttrykket Satan blir benyttet første gang i 1 Krøn 21,1, som en som faller i ryggen (1 Sam 29,4). Vi taler om Satan i Eden, men det er først langt senere han tillegges bakvaskerens og ryggfallerens egenskaper. Når navnet Satan brukes første gang, er det for å korrigere en tidligere forfatters manglende forståelse av Guds vesen. I 2 Sam 24,1 får Gud skylden for å lokke David til hovmot, så Gud kan straffe Israel og drepe 70 tusen menn. Gud fremstår altså som ansvarlig for Davids hovmot, og han er altså ond og manipulerende. Mange år senere blir det argumentert for en annen forståelse av Gud. Det kan ikke være riktig at det er Gud som lokker David til synd. Men Satan er ond, og han turrer David.

I dag vil vi kanskje si at det var Davids selv-perspektivering – det at vi alltid tar utgangspunkt i oss selv – som fikk ham til å tenke på seg selv, og derfor oppdage hvor stor og maktfull en konge han er blitt. Det er hans dveling ved seg selv som fører til hovmot, og folketellingen.

Lehnart Falk ble som ung utlært som tømmermann. Siden har han tatt en MA i religion og en cand.psychol., en MA i Afrika-studier. samt en lederutdanning. Og i løpet av sitt yrkesliv har han benyttet alle sine utdannelser. Han har arbeidet som pastor i Syvendedags-adventistkirken, psykolog i Redd Barna og leder for ADRA i Danmark. Da han ble pensjonist, tok han en sikkerhetsutdanning og har tilbrakt nesten fire år på havet som fisker. Han har for øvrig utgitt en bok i år: *Gud! Hvor er du?*

Selvperspektivering tilhører menneskeheten som en arv fra Adams fall. Inntil da var Adam og Eva som Gud (Fil 2,1-11) og hans tjenende ånder annen-fokusert. I Eden handlet livet om hva de kunne gjøre for hverandre, naturen og dyrene, men ved fallet skiftet deres fokus. Vi, som de, ble bundet av Satans lenker, og tar alltid utgangspunkt i oss selv, og forventer at også andre skal stå hvor vi står, for vi har rett.

La oss skynde oss tilbake til vårt fokus på Gud. Konsekvensen av Guds gradvise åpenbaring av seg selv gjennom de gamle profeter, er at de ikke hadde den fulle forståelsen av hvem Gud er. De var litt som de blinde menn som forsøker å beskrive en elefant som de aldri før har møtt og sett. En klamrer seg til et fast plantet bein og forteller at elefanten er som et sterkt, trygt og ubøyelig tre. En annen støter pannen inn i støttannens spiss, og beskriver

elefanten som utilregnelig, beinhård og skarp. En tredje rammes i ansiktet av en svingende hale. Det skjer like etter at han har sagt noe dumt om elefanten, så han beskriver den som en som pisker dem som fornærmer den. Den fjerde berøres forsiktig av snabelens bløte, fuktige og varme finger. Han beskriver elefanten som varm, oppsøkende og omsorgsfull. Men det er først når de blinde opplever synets mirakel at de kan se hele bildet. I min bok *Gud! Hvem er du?* beskriver jeg den voksende forståelse og innbyrdes diskusjon mellom vismennene om hvordan Gud er. Paulus skil-drer fedrenes forsøk på å finne Gud som famlende forsøk for å finne ham som dog ikke er langt borte fra en eneste av oss (Apg 17,27).

Det fjerde og siste tema antydnet i åpningsteksten er den universelle maktkamp om kongeverdigheten som blir gitt til Sønnen, fordi han har

løst problemet med renselsen for våre synder. Dette bringer oss direkte inn i universets stadig maktkamp. Vi er velsignet med Ellen G. Whites fokus på denne maktkamp. Dessverre forhindrer vår selv-perspektivering oss alt for ofte i å løfte blikket så vi kan bli fascinert av Guds rolle. Vi ser vår lille rolle i kampen og fascineres ikke av en vidunderlig Gud, som er transparent, oppsøkende, omsorgsfull, kjærlig. Ja, han besitter hele Åndens frukt, og han er rettferdig når han frelser dem som ikke fortjener det (Rom 3,21-26), fordi de lengter etter nettopp dette.

Korset gav oss nok forståelse av hvem Gud er til at vi kan la oss fascinere av det vi ser, og til at beskuelsen forvandler oss (Joh 3,14). Men det er ingenting imot det vi skal oppleve når vi ser ham helt og fullt. For nå erkjenner vi kun stykkevis og delt (1 Kor 13,12). Men vent tålmodig, og du vil bli overvældet av hans herlighet. ■

Thorvald Guleng

Hvorfor mener jeg det jeg mener?

Dette er et spørsmål som er vanskelig å besvare, men vel verd å tenke over.

Tekst: Thorvald Guleng

Hvilke holdninger er det jeg har, som ikke bare er arvet, eller som jeg bekvemt har tilpasset meg til? Har jeg holdninger og verdier som bare er et ekko av andres tanker, uten at jeg har brydd meg om å tenke grundig over det selv?

KENT STATE MASSAKREN

Mange av oss som er gamle nok, vil huske det som skjedde. Våren 1970 hadde president Nixon utvidet Vietnamkrigen til også å gjelde Kambodsja. På mange universiteter og høyskoler var det demonstrasjoner mot utvidelsen av krigen. President Nixon kalte demonstrantene for «bums».

Den 4. mai skjedde tragedien. På Kent State University i Ohio var 500-600 studenter samlet til en demonstrasjon som i begynnelsen forløp helt fredelig. Med tilskuere var antallet opp mot 2000. Ingen demonstranter var bevæpnet. Det var ingen vold, ingen hærverk eller brenning av flagg, men det var sterke rop av slagord. Så tilspisset situasjonen seg dramatisk. Nasjonalgarden var innkalt. Omtrent 100 soldater rykket fram mot demonstrantene, bevæpnet med rifler, og noen med påsatte bajonetter. De beordret folkemengden til å spre seg, noe som ikke skjedde. De prøvde å spre studentene med tåregass, men vinden gjorde at det hadde minimal effekt. Da

fremrykkingen fortsatte, begynte noen studenter å kaste stein og rope skjellsord mot soldatene. Studentene trakk seg noe tilbake, og soldatene trakk seg mot en høyde i terrenget. Det kunne se ut som om konfrontasjonen var i ferd med å avta.

Så – plutselig snudde 29 av soldatene seg i en nesten synkron bevegelse og begynte å skyte. I løpet av 13 sekunder ble 67 skudd avfyrt. Fire studenter ble drept og ni ble såret.

ALLISON B. KRAUSE

WILLIAM K. SCHROEDER

JEFFREY G. MILLER

SANDRA L. SCHEUER

Jeffrey Miller (20 år) var den av de drepte som var nærmest soldatene. Han ble skutt i hodet og døde øyeblikkelig. Avstanden til soldatene var 81 meter. De andre drepte befant seg 105 meter, 116 meter og 130 meter fra soldatene. To av de drepte deltok ikke i demonstrasjonen. William Schroeder (19 år) hadde stått og sett på, og var på vei bort derfra. Sandra Lee Scheuer (20 år) var på vei til undervisning da hun ble drept av et skudd i nakken.

I rettsprosessene som fulgte, var det ingen som ble straffet. Soldatene hevdet at de følte seg truet på livet, og at de skjøt i selvforsvar.

ETTER SKYTINGEN - HOLDNINGENE I BEFOLKNINGEN

Det er dette som gjør Kent State-skytingen ekstra skremmende.

Dagene etter skytingen ble det foretatt en gallopundersøkelse, der folk ble spurt om hvem som hadde skyld for tragedien. 58 prosent ga skylden til studentene. 11 prosent ga skylden til soldatene. 31 prosent hadde ingen mening. Det betyr at av de som hadde gjort seg opp en mening, var det fem av seks som ga skylden til studentene.

Den våren var jeg avgangselev ved Tyrifjord, og jeg snakket med to av de kristne lærerne om hendelsen. De var ganske bastante i sitt budskap: Det var studentene selv som hadde skylden for den tragiske hendelsen.

Spesielt i USA var det sterke anti-student holdninger. «De ba om det selv.» «Når du utfordrer lov og orden, må du ta konsekvensene.» «Disse lasaronene og bråkmakerne fikk som fortjent.» «Det burde vært flere som hadde blitt drept, da hadde de vel fått seg en skikkelig lærepenge.»

I dag kan slike holdninger virke fullstendig på villspor. De fleste vil si at drapene var urettferdige og unødvendige. Men i 1970 var det amerikanske samfunnet ganske polarisert. Protest mot krigen ble sett på som anti-amerikansk og pro-kommunistisk. Noen hadde en sønn eller bror eller ektefelle som kjempet i Vietnam. Mange stemplet demonstrantene som uokråker og motstandere av lov og orden.

Fotografen (John Filo) fikk Pulitzer-prisen for dette bildet, som ble tatt noen minutter etter skytingen. Den 16 år unge Mary Ann Vecchio skriker ut sin fortvilelse ved siden av liket til Jeffrey Miller.

Mine holdninger og verdier – hvordan kan jeg eie dem selv?

Med bakgrunn i holdningene etter Kent State, retter jeg synet innover: Hva med meg selv? Hvor trygg kan jeg være på mine egne holdninger?

Jeg lever i et samfunn som er preget av normer og meninger, og selvfølgelig blir jeg påvirket. Det skjer langsomt, i det stille. Faren er at jeg justerer mine meninger etter det som til enhver tid og av «de fleste» blir ansett som «det riktige».

Det kan være enkelt og trygt å følge «de andre». Men først og fremst ønsker jeg å være sann – mot meg selv. Det betyr at jeg må spørre meg selv: Denne tanken som kommer til meg – er det noe jeg står for? Er det noe jeg virkelig mener? Har jeg fred med meg selv med dette synet? Er dette noe som min egen samvittighet forteller meg, eller lar jeg samvittigheten min bli overdøvet av stemmene som roper rundt meg? ■

Ove S. Berntsen

Hva sier Nikodemus-evangeliet om Jesus?

Hva vil du jeg skal gjøre for deg?
spør Jesus den romerske landshøvdingen, Pilatus.

Av Ove S. Berntsen

Matteus, Markus, Lukas og Johannes er med i kanon, men det er også andre som sier noe om hva Jesus *er* og hva han *gjør* for oss. Det er et evangelium. Trolig var det omlag 15 av disse skriftene, og for de første menighetene var «ortodoksien» ikke så viktig. Hovedsaken for de troende var det felles liv i Ånden. Det var Ireneus av Lyon som mot slutten av det andre århundret insisterte på at det var fire evangelier, i en viss grad betinget av de fire skikkelsene i det første kapitlet i Esekjels bok.

Et av de apokryfe evangeliene blir tilskrevet Nikodemus, selv om forfatteren er av senere dato. Han tar for seg anklagene mot Jesus og hans nedfart til dødsriket; det siste er jo et tema som er tatt med i den såkalte apostoliske trosbekjennelsen. «Nikodemus» siterer fra Sal 24: Hvem er denne ærens konge? Dødsriket er etter alt å dømme av symbolsk karakter. Hos Jesaja leser vi at det blir uro og undring i dødsriket når Babelkongen – et bilde på Satan – blir styrtet ned dit (Jes 14).

Anklagene mot Jesus er for det første at han er av illegitim herkomst, og for det andre at han er en trollmann. Under Pilatus' forhør er det tolv menn som går imot påstanden om at Jesus er unnnfanget utenfor ekteskap, for de var til stede da Josef og Maria ble forlovet. Mennene er nevnt ved navn.

Det er også en av dem som står fram og protesterer mot at Jesus står i ledtog med djevelen når han helbreder mennesker: Kvinnen som hadde hatt en blødning i tolv år, blir identifisert som Veronika, hun som ifølge legenden tørket Jesu panne med en svetteduk da han ble pisket og plaget. Hun sier at da hun rørte ved kanten av kappen hans, stanset blødningen. Derfor er hun så takknemlig og frimodig.

En annen kommer fram og sier: «Jeg var tvekroket, og han rettet meg opp med et ord!»

Enda én bidrar med sitt vitnesbyrd: «Jeg var spedalsk, og han rensket meg med et ord!»

Flere fortalte Pilatus hvordan Jesus hadde gjenoppvekket den døde Lasarus etter fire dager i graven.

Da han hører dette, begynner stattholderen å skjelve, og sier til morderslekten: «Hva gagnar det dere å utgyte uskyldig blod?»

Ja, uten ord spør Jesus også den romerske landshøvdingen, som så mange andre før ham, for eksempel den blinde mannen ved Jeriko: «Hva vil du jeg skal gjøre for deg?» (Luk 18,41).

Hva gjør han for deg og meg? Hva har han gjort for oss? Står vi fram, ærlig og modig, og forteller at vi trenger Jesus? Stemmer vårt vitnesbyrd overens med de mennesker som han helbredet og gav *liv*? Er vi én som har blitt velsignet?

Slik Gud ser vårt liv i dag, er det *ikke bare* små problemer, men det er *også* store løsninger. ■

NY TID FOR HØSTMØTET

Høstmøtet denne høsten blir annerledes på grunn av møtekollisjon på vår planlagte dato.

Dato, sted og tema blir offentliggjort når det er klart. Det blir et sentralt sted på Østlandet, og det blir sannsynligvis på en sabbat og ikke en søndag.

De som er interessert i å vite mer om planene, kan ta kontakt med Erling Vestre Åserud på e-post: erlingnyan50@gmail.com eller på telefon 90479360.

Full annonse vil bli annonsert i neste nummer av *Senioren* (Seniorforengen), i *Adventnytt* og på Advent info som kommer hver uke.

Joseph Bates (1792-1872)

Da Joseph var 15 år fikk han hyre på et handels-skip, og de neste 20 år arbeidet han som sjømann, og etter hvert kaptein. Han gikk i land i 1828, med en liten formue. Under adventvekkelsen ble han en respektert evangelist og åndelig leder i bevegelsen.

I begynnelsen av 1845 kom han til en ny forståelse av den syvendedags sabbat, og året etter skrev han en 48 siders traktat om temaet. Den tidligere kapteinen var den eldste av pionerene, og han ble den første distriktsformann (Michigan, 1861). Han døde i en alder av 80 år. En grunn til hans fysiske styrke, til tross for et strevsomt liv, var hans enkle kosthold og måtehold. Han stiftet de første avholdsforeninger i USA. Joseph Bates var en åndelig mann med klare meninger og mot som en løve. Han nølte ikke med å gi avkall på personlig komfort når det oppstod behov. Vi har god grunn til å takke Gud for denne ærverdige mannen – sabbatens apostel.

Thomas M. Preble (1810-1907)

Thomas var en baptistpastor i New Hampshire, og etter hvert en forkynner i Miller-bevegelsen. Han begynte å holde sabbaten sommeren 1844 (kanskje ble han overbevist av Rachel Oakes eller en annen ukjent person i Washington, New Hampshire).

Han var den første adventisten som forsvarte budskapet i trykt form. Hans artikkel i *The Hope of Israel* (et adventist-tidsskrift i Portland Maine) 28. februar, 1845, ble publisert som en traktat med tittelen *Tract, Showing That the Seventh Day Should Be Observed As the Sabbath*. Denne lille trykksaken kom til å overbevise Joseph Bates om sabbatens betydning, og han skrev sin egen traktat. Men Preble helligholdt sabbaten bare inntil sommeren 1847. I senere år forlot han sitt standpunkt og avviste sannheten i *The World's Crisis* (et blad utgitt av andre adventtroende, og i sin bok *First-Day Sabbath*).

Senioren

Organ for

SYVENDE DAGS ADVENTISTKIRKENS SENIORFORENING

Adresse: Postboks 124

3529 Røyse

Bank: 3000 26 41867

Org.nr: 997 229 231

Nett: www.sdasenior.no

Leder

ERLING ÅSERUD

Hakkeråsen 29, 1560 Larkollen

Telefon 904 79 260

erlingnyan50@gmail.com

Sekretær

TORGUNN SKOGLUND

Skalandsveien 26, 8664 Mosjøen

Telefon 48197045

torgunnskoglund@live.no

Kasserer

LEONARD LØVOLL

Langøyvegen 13, 6014 Ålesund

Telefon 91649500

leonard@lovoll.no

Redaktør for *Senioren*

OVE BERNTSEN

Øvre Grøndokkvei 35, 3531 Krokkleiva

Telefon 41223217

oselme-b@online.no

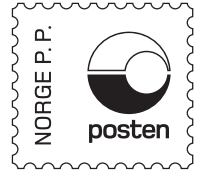
Senioren kommer ut fire ganger i året og sendes til alle medlemmer av SDA Seniorforening. Medlemskap tegnes ved å sende kr 200 til bankkonto nummer 3000 26 41867.

Gaver til bladet eller Seniorforeningens aktiviteter, sendes også til konto 3000 26 41867. Mange takk!

Oppsigelse av medlemskap gjøres via sekretæren.

Tips, artikler og bildestoff til bladet sendes redaktøren.

Returadresse
Senioren
Knut Størkersen
Magasinveien 3
3330 Skotselv

Tung tids tale

Det heiter ikkje: eg – no lenger.
Heretter heiter det: vi.
Eig du lykka så er ho ikkje lenger
berre di.
Alt det som bror din kan ta imot
av lykka di, må du gi.

Alt du kan løfte av børa til bror din,
må du ta på deg.
Det er mange ikring deg som frys,
ver du eit bål, strål varme ifrå deg!

Hender finn hender, herd stør herd,
barm slår varmt imot barm.
Det hjelper da litt, nokre få forfrosne
at du er varm!

Haldis Moren Vesaas

